

ת"פ 32731/05/18 - מדינת ישראל נגד עלי ח'טיב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 32731-05-18 מדינת ישראל נ' ח'טיב(עצור
בפיקוח)

בפני
בעניין: כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

המאשימה

נגד

עלי ח'טיב (עצור בפיקוח)

באמצעות בא כוחו - עו"ד עאדל דבאח
הנאשם

גזר דין

כללי

הנאשם הורשע, על פי הודייתו, **בעבירות נשק (נשיאה והובלה)**, לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא + סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **החוק**). הודיית הנאשם ניתנה במסגרת הסדר טיעון שגובש בתחילת פרשת התביעה וכלל את תיקונו של כתב האישום, ללא הסכמות עונשיות.

כתב האישום המתוקן

במועד הרלוונטי לכתב האישום שרר בכפר נחף סכסוך בין שני בעלי תחנות דלק (להלן: **הסכסוך**). מ.ו. (להלן: **המתלונן**), הוא חתנו של אחד מבעלי תחנות הדלק ותושב הכפר נחף. צוין, כי בינו לבין הנאשם, שהינו תושב ג'דידה-מכר, לא היתה היכרות מוקדמת.

על רקע הסכסוך, ביום 9.4.18 בסביבות השעה 23:30, הגיע הנאשם יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה (להלן: **האחר**), סמוך לבית המתלונן (להלן: **הבית**) כשהם רכובים על אופנוע השייך לנאשם מסוג ימאהה R6. לז. 1057357 (להלן: **האופנוע**). הנאשם נהג באופנוע ואילו האחר ישב מאחור, כשהם נושאים ומובילים אקדח טעון ורימון הלם (להלן: **האקדח והרימון**). הנאשם עצר את האופנוע בסמוך לבית המתלונן ואז האחר השליך לעבר הבית את רימון ההלם, ירה באמצעות האקדח מספר יריות לעבר הבית ומיד לאחר מכן נמלטו השניים מהמקום. הכדורים שנורו פגעו בחנות פרחים שבבעלות המתלונן הממוקמת בקומה התחתונה של הבית והסבו נזקים לחנות.

המתלונן, ששהה אותה עת בעסק סמוך והבחין במתרחש נכנס לרכבו מסוג יונדאי והחל במרדף אחר האופנוע (להלן: **המרדף**). במהלך המרדף עצר הנאשם את האופנוע לזמן קצר, האחר ירד מהאופנוע נכנס לרכב מסוג "באגי" ונמלט מהמקום לעבר שטח חקלאי. הנאשם המשיך ברכיבה על גבי האופנוע כאשר המתלונן דולק אחריו עד שבסמוך לצומת דיר אל אסד, פגע המתלונן באמצעות רכבו באופנוע ונסע מהמקום. בעקבות הפגיעה, הנאשם נפל מהאופנוע ונחבל.

תקציר ההליכים בתיק והבהרות לגבי חלקו של הנאשם

כתב האישום הוגש בחודש 5/18. משום כפירת הנאשם במיוחס לו נקבע התיק לשמיעת ראיות. בדיון מיום 21.10.18 ולאחר שנשמעו 2 עדי תביעה, הודיעו הצדדים על הסדר הטיעון שפורט לעיל. הנאשם הודה

במיוחד לו, הורשע, ושירות המבחן התבקש להכין לגביו תסקיר. גרסת הנאשם בפני שירות המבחן היתה כי לא היה מודע לכך כי האחר נשא עמו את כלי הנשק. הנאשם הוסיף כי הדבר התחוויר לו רק כאשר האחר ירה לעבר בית המתלונן והשליך את רימון ההלם. על רקע גרסה זו של הנאשם, עליה חזר גם במהלך הדיון מיום 3.2.19, ביטלתי את הרשעתו. בהמשך, בדיון מיום 24.2.19 ביקש הנאשם, בשנית, להודות בעובדות כתב האישום המתוקן וציין כי **"..שכשני הסעתי את אותו אדם, הייתי מודע לכך שהוא מחזיק איתו נשק והסכמתי לזה"**.

בנוסף, ומשום הערפל המסוים שעלה מהאופן שבו נוסח כתב האישום המתוקן, הבהירה המאשימה את עמדתה בהקשר להיקף אחריות הנאשם למעשי האחר. בדיון מיום 24.2.19 מסר בא כוח המאשימה כי: **"אנו לא מייחסים לנאשם כל עבירה מלבד עבירת הנשק. איננו טוענים כי הנאשם הוא זה שירה בכלי הנשק או שהשליך את הרימון או שיש לו אחריות משפטית מכוח דיני השותפות לאותו ירי ולאותה השלכת רימון"**, וגם בישיבת הטיעונים לעונש מיום 26.2.19 הובהרו הדברים כך: **"... בחלק הראשון של האירוע הנאשם מסיע על גבי האופנוע את חברו, כשהוא מודע ומסכים לכך שלחבר יש אקדח וכן רימון הלם, אך אינו מודע לתוכניתו של החבר; בחלק השני החבר מבקש ממנו לעצור, הנאשם עוצר מבלי שהוא מודע לצורך מה החבר ביקש זאת, החבר יורה וכן משליך את רימון ההלם; ובחלק השלישי הנאשם ממלט את החבר לאחר שהוא מודע מטבע הדברים, למה שהחבר עשה רק לפני מספר שניות"**.

תסקיר שירות המבחן

הנאשם בן 34 שנים, תושב מאכר, גרוש ואב לשני ילדים קטנים. לדבריו סיים 12 שנות לימוד, לאחר מכן החל בלימודי רפואה אך הפסיק כעבור מספר חודשים משום שנפצע בתאונת דרכים ונזקק לשיקום רפואי ממושך. הנאשם מסר כי עבד במהלך השנים במספר מקומות עבודה. צוין כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות, הגם שבשנת 2016 הסתיים כנגדו באי הרשעה הליך בו הואשם בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו (אירוע משנת 2006). כפי שפורט לעיל, הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו בפני קצינת המבחן ומסר כי לא היה מודע לנשיאת כלי הנשק על ידי האחר. שירות המבחן התרשם מהנאשם כבעל יכולות קוגניטיביות וורבליות טובות, שמתקשה בהפעלת שיקול דעת ובהצבת גבולות. משום אי לקיחת האחריות והיעדר ביטוי לנזקקות טיפולית, הומלץ על ענישה מרתיעה בדמות מאסר מאחורי סורג ובריח.

ראיות הצדדים לעונש

מטעם המאשימה הוגש גיליון הרישום הפלילי בדבר ההליך שצוין לעיל וכן פלט עבירות התעבורה שאינו רלוונטי לעניינו. עוד הוגש פלט רישום בעלויות לגבי האופנוע, ממנו עלה כי במועד הרלוונטי הנאשם היה בעליו הרשום.

מטעם הנאשם לא הוגשו ראיות לעונש.

תמצית טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה עמדה על חומרת מעשי הנאשם והפנתה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בעניינו - שמירה על שלום הציבור ובטחונו, חיי וקניינו. נטען, כי בשנים האחרונות התרבו עבירות האלימות המבוצעות באמצעות כלי נשק, והדבר הינו נגזרת של החזקת כלי נשק בידי גורמים אשר אינם מורשים ומיומנים בהחזקה ובשימוש בנשקים. נטען שיש להחמיר עם מי שמורשע בעבירות בנשק, כדי להביא לצמצום תופעה עבריינית זו וכדי להרתיע את הפרט והכלל. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, הפנתה המאשימה לנזק שנגרם מביצוע העבירה הגם שהנאשם לא היה מודע לתוכנית האחר. הודגש כי כלי הנשק ששימש לביצוע העבירה לא נתפס וכן נטען כי יש לזקוף לחובת הנאשם את העובדה כי מילט את האחר לאחר אירוע הירי.

לאחר שהפנתה לפסיקה המשקפת לטענתה את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ועל בסיס כל הנתונים לעיל, עתרה המאשימה למתחם ענישה בין 2 ל 4.5 שנות מאסר בפועל. בגדרי מתחם זה, נטען כי יש למקם את עונשו על הרף האמצעי. בנוסף למאסר על תנאי, קנס ופיצוי המתלונן, עתרה המאשימה לחלט את האופנוע לטובת אוצר המדינה, מכוח סעיף 39 **לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)** [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969, מאחור האופנוע שימש לביצוע העבירה.

תמצית טיעוני הנאשם לעונש ודבר הנאשם טרם גזר הדין

בא כוח הנאשם טען כל שלאל ידו על מנת להקחות מחומרת האירוע. הודגש, כי הנאשם אמנם ידע והסכים לכך שהאחר נשא עמו אקדח ורימון הלם, אך לא הייתה לו ידיעה אודות כוונות האחר לירות לעבר ביתו של המתלונן. הודגש, כי הנאשם הורשע בעבירת הנשק מכוח דיני השותפות, הגם שאין מחלוקת שלא הוא זה שנשא פיזית את כלי הנשק או עשה בהם שימוש. לכן, הגם שאין חולק אודות אחריותו המשפטית לעבירה זו, נסיבות ביצוע העבירה ממקמות את העבירה ברף חומרה נמוך. ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה המייצגת לשיטתו את מדיניות הענישה במקרים דומים, ועתר לקביעת מתחם הנע בין 6 ל 14 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ב"כ הנאשם הפנה לנתונים שעלו בתסקיר שירות המבחן אודות הנאשם - גילו הצעיר, היותו אב לשני ילדים קטנים, העדר עבר פלילי (למעט ההליך שתואר לעיל) ותפקודו התקין עד להסתבכותו הנוכחית. נטען, כי שליחתו למאסר מאחורי סורג ובריאח עלולה להביא לפגיעה קשה בנאשם ובמשפחתו. עוד נטען, כי יש לזקוף לזכותו את הודייתו בכתב אישום מתוקן בשלב מוקדם, שמעבר לחיסכון בזמן שיפוטי יש בה כדי לבטא הכאה על חטא והפנמת חומרת מעשיו. בדברו האחרון טרם גזר הדין, הנאשם מסר כי הוא מצטער על מה שקרה וכי הוא "רוצה לפתוח דף חדש וחיים חדשים".

דין ומסקנות

לא בכדי הבאתי לעיל את השתלשלות ההליך ואת הבהרות המאשימה בהקשר לחלקו של הנאשם. הנאשם הורשע "רק" בעבירה של הובלת ונשיאת נשק, אך ניתן היה לפרש את עובדות כתב האישום המתוקן כמייחסות לו, לכאורה, אחריות גם לעצם הירי והשלכת הרימון. אלמלא ההבהרות, ניתן היה לפרש את עובדות כתב האישום ככאלה המייחסות לנאשם, לכל הפחות, (גם) עבירת סיוע לאחר - אותו הרכיב על האופנוע (ואכן, כתב האישום המקורי ייחס לנאשם גם עבירות של ירי בשטח בנוי והיזק בזדון). זאת ועוד, מטיעוני המאשימה בכתב שהוגשו בפתח ישיבת הטיעונים לעונש ניתן היה להבין שהיא אכן מייחסת לנאשם אחריות (גם) לירי ולהשלכת רימון ההלם, על אף שלא יוחסה כל עבירה בהקשר זה. בכל אופן, הבהרות המאשימה הבהירו את העניין, ובכך נתחמה ונחתמה הגדר העובדתית והמשפטית. כפי שצוין: **"מן הראוי שבית המשפט הגוזר את עונשו של נאשם שהודה בכתב אישום לצורך הסדר טיעון, לא יעשה שימוש בפרטים ועובדות שאינם נכללים במפורש בכתב האישום"** (ע"פ 329/13 ורגס נ' מדינת ישראל, 9.3.14; וכן ר' ער"ם 2950/08 **עיריית חיפה נ' ויסמן**, 22.5.2008, פסקה ח'). חרף התמיהות העולות באופן טבעי למקרא כתב האישום המתוקן בדבר ידיעת הנאשם אודות כוונות האחר, אין בפניי אלא את עובדות כתב האישום המתוקן, את העבירה בה הורשע ואת הבהרות המאשימה. אפנה בהקשר זה לע"פ 9702/16 **אבו אלוליאיה נ' מדינת ישראל** (13.9.17), באותו מקרה צוינה בכתב האישום המתוקן גרסת הנאשם אודות מציאת כלי נשק בתיק בצד הדרך ובאשר לכוונותיו לאחר שמצא את התיק. בית המשפט העליון העלה תמיהותיו אודות גרסת המערער שאף כונתה כ"מדרש פליאה", אך חרף זאת נקבע כי **"לתהיות והערכות אלה אין מקום בקביעת מתחם העונש ההולם - וזאת שעה שמדובר בהודאה במסגרתו של**

הסדר טיעון.

ולענייננו, חרף התמיהות שכאמור אינן רלוונטיות עוד, האירוע בענייננו נחלק למספר חלקים: בחלק הראשון - שהנאשם נושא לגביו באחריות - הוא הרכיב את האחר על האופנוע לאחר שידע והסכים כי האחר נושא עמו אקדח ורימון הלם. בעצם הסכמתו להרכיב את האחר, בנתונים לעיל, הפך הנאשם כמבצע בצוותא לעבירות הנשק. כאמור, על פי נתוני כתב האישום המתוקן והבהרות המאשימה, הנאשם לא היה מודע לתוכניות האחר ואינו שותף למעשיו של האחר אשר ירה לעבר בית המתלונן והשליך את רימון ההלם. בנוסף, כנסיבה לחומרה לחובת הנאשם עומדת העובדה כי הוא מילט את האחר בנסיבות שתוארו בכתב האישום המתוקן. באותו שלב היה הנאשם, מטבע הדברים, מודע למעשיו של האחר.

הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בענייננו הינם השמירה על ערך החיים וביטחון הציבור. הנאשם החזיק נשק שלא כדין ונשא אותו כשהוא נוסע עם אחר באופנוע. החזקת נשק ללא היתר טומנת בחובה סכנה ממשית שמא אותו הנשק יגיע לידיים לא זהירות או שיעשה שימוש פלילי בנשק ובכך יגרם נזק ממשי חמור, החל בנזק לרכוש וכלה בנזק לגוף, עד כדי גרימת מוות. זאת ועוד, עצם החזקת נשק באופן שאינו מפוקח על ידי הרשויות טומן בחובו סיכון פן המחזיק בו יתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד (ר' ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (19.1.14); ע"פ 3300/06 **אבו סנינה נ' מדינת ישראל** (10.8.06)). בענייננו, סיכון זה אף התממש ונעשה שימוש בנשק, הגם שלא על ידי הנאשם עצמו, ונגרמו כאמור נזקים לרכוש. על כן, במכלול נסיבות האירוע, משום החזקת שני כלי נשק יחדיו, סבורני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה במידה בינונית.

מדיניות הענישה הכללית הנוהגת בעבירות נשק היא כי יש להשית עונשים ממשיים ומרתיעים וזאת משום החומרה הטמונה בעבירות אלה, משום שיקולי ההלימה וההרתעה וכדי לצמצם את היקף התופעה הרעה של ההחזקה והשימוש בכלי נשק לא חוקיים (ור' לדוגמה בהקשר זה האמור בע"פ 135/17 **מדינת ישראל נ' בסל** (8.3.17); ע"פ 4215/18 **ח'טיב נ' מדינת ישראל** (8.7.18)). עם זאת, כל מקרה ונסיבותיו הקונקרטיות ובהקשר זה יש להתחשב בסוג הנשק, מאפייני הנשיאה (משך הנשיאה, מקום הנשיאה), מטרת הנשיאה, (וראה האמור בע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (5.6.13)) ובהקשר זה עמדתי לעיל על נסיבות המקרה שבפנינו. אביא להלן פסיקה במקרים הדומים בנסיבותיהם, בשינויים המחויבים, לענייננו. בע"פ 2398/14 **אלהזייל נ' מדינת ישראל** (8.7.2014) החזיק המערער ברכבו אקדח, מחסנית וכדורים. נקבע מתחם בין 10 ל 24 חודשי מאסר והמערער נדון ל 13 חודשי מאסר (הודה, בן 29 ואב ל 3 ילדים, לחובתו עבר פלילי הגם שלא ריצה מאסר בפועל, את הנשק החזיק בעת שריצה עבודות שירות, תסקיר שאינו חיובי). הערעור על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 4982/15 **שחיטה נ' מדינת ישראל** (3.9.15) נהג המערער ברכב בו הסתיר אקדח ומחסנית בפתחי האוורור של הרכב. המערער הורשע בהובלת כלי נשק. נקבע מתחם בין 12 ל 36 חודשי מאסר והושת עונש מאסר בן 20 חודשים (הודה, אב לשמונה ילדים, לחובתו עבר לא מכביד). בית המשפט העליון הקל מעט ברכיב המאסר והעמידו על 16 חודשים.

בע"פ 9702/16 **אבו אלוליאיה נ' מדינת ישראל** (13.9.17) שהוזכר לעיל, טען המערער שהבחין באדם זורק תיק בצד הדרך, המערער נטל עמו את התיק שהכיל תת מקלע ותחמושת והחביאו בביתו למשך חצי שנה. בגין כך הורשע בהובלת נשק ותחמושת. בית המשפט המחוזי קבע מתחם בין 14 ל 36 חודשי מאסר וגזר 18 חודשי מאסר (הודה, אורח חיים נורמטיבי, עבר שאינו מכביד). צוין כי ניתן היה לקבוע מתחם מתון יותר שבין 10 ל 30 חודשי מאסר, אך דעת הרוב סברה שאין מקום להתערב בעונש.

בע"פ 3047/17 **מוסטפא נ' מדינת ישראל** (8.2.18), הוביל המערער תת מקלע מאולתר ומחסנית במונית

מחברון לירושלים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם בין 10 ל 30 חודשי מאסר והנאשם נדון ל 10 חודשי מאסר (הודה, תסקיר חיובי, לחובתו עבר שאינו מכביד, ניתן משקל לשיהיו של כשנתיים בהגשת כתב האישום). בית המשפט העליון הגדיר את העונש כמתון ודחה את הערעור על חומרת העונש. בע"פ 3336/18 **מדינת ישראל נ' סמארה** (29.11.18) נדון עניינו של מי שהוביל ברכבו שני תתי מקלע "קרל גוסטב" וכן תחמושת. המשיב עצר את רכבו רק לאחר מרדף. בית המשפט המחוזי קבע מתחם בין 16 ל 40 חודשי וגזר על המשיב 18 חודשי מאסר בפועל (הודה במהלך שמיעת ראיות, תסקיר חיובי, עבר פלילי ישן). בית המשפט העליון קיבל את הערעור על קולת העונש והעמידו על 24 חודשי מאסר תוך שהודגשה המגמה לפיה יש להחמיר בעבירות מסוג זה.

לאחר שנתתי דעתי לערכים החברתיים המוגנים ואת מידת הפגיעה בהם, לנסיבות ביצוע העבירה ולמדיניות הענישה הנוהגת, אני קובע את מתחם העונש ההולם בין 12 ל 36 חודשי מאסר. עיקר הנתונים צוינו לעיל: מחד, הנאשם נשא והוביל שני כלי נשק - אקדח ורימון הלם. בנוסף, לאחר שהאחר ירה באקדח והשליך את רימון ההלם לעבר בית המתלונן, מילט הנאשם את חברו מהזירה. מנגד, הגם שחלקו של הנאשם, לעניין הובלת הנשק, זהה לזה של האחר ניתן להקל עמו במעט שכן לא הוא זה שהביא את הנשק ולא נטען כי מדובר בכלי נשק השייכים לו. מדובר, כאמור, במבצע בצוותא. כמו כן, הגם שציינתי כי יש לזקוף לחובתו את העובדה כי מדובר בנשיאת והובלת שני כלי נשק, עומדת לזכותו, מנגד, העובדה כי אחד מהם הינו רימון הלם "בלבד", שהתייחסות אליו בפסיקה הינה מקלה באופן יחסי משום הפוטנציאל המופחת לגרימת נזק בהשוואה לרימון רסס. כמצוין בהרחבה לעיל, לא זקפתי לחובת הנאשם את הירי ואת השלכת הרימון לעבר בית המתלונן.

לא מצאתי כי יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם - אם לקולה משום שיקולי שיקום ואם לחומרה משום שיקולי הגנה על הציבור.

לעניין העונש שיש להשית בתוך המתחם - יש להתייחס בהקשר זה לנסיבותיו האישיות של הנאשם לקולה ולחומרה וכן לנתונים ונסיבות המנויים ברובם בס' 40 יא' לחוק.

אתחשב בהודאת הנאשם אשר הביאה לחיסכון בזמן שיפוטי וחסכה את העדת המתלונן. יחד עם זאת, אין מדובר בהודיה שבאה בפתח ההליך ואפנה לכך כי טרם ההודיה העידה המאשימה שני עדים שנאלצו להגיע מהמטה הארצי ויש להניח כי לא התפנו באותו יום למטלות נוספות. עוד בהקשר זה, דומה היה שהנאשם פסח על שתי הסעיפים, הודה, חזר בפני שירות המבחן מהודייתו, וחוזר חלילה עד ש"התייצב" על גרסתו הנוכחית. כך לא נוהג מי שמביע חרטה כנה ואמיתית.

נתתי דעתי לכך שמדובר באב לשני ילדים קטנים שזהו מאסרו הראשון מאחורי סורג ובריוח ולכך שניהל, על פני הדברים, אורח חיים נורמטיבי עד להסתבכותו. משכך, יש ליתן משקל להשפעותיו השליליות של מאסר בפועל. השתת תקופת מאסר ממושכת עלולה להותיר חותם שלילי של הווית הכלא, במובן של אימוץ דפוסים עבריינים [ור' בהקשר זה האמור בדו"ח וועדת דורנר (הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים), עמ' 26 והמובאות שם].

יחד עם זאת, יש ליתן משקל - בתוך המתחם - לשיקולי הרתעה. אפנה בהקשר זה לאמור בעניין אלהזייל לעיל (ע"פ 2398/14) שם צוינו הדברים הבאים: "**בסוף, ולא אחרון בסדר חשיבותו, אחזור ואדגיש את מדיניות ההחמרה בעבירות נשק, שבאה לידי ביטוי בשורה ארוכה של פסקי דין של בית משפט זה בשנים האחרונות (...).** לזמינות הבלתי נסבלת של נשק חם בידי מי שאינם מורשים לכך, יש פוטנציאל לשמש ל"חיסול חשבונות" ול"פתרון סכסוכים" כמו-גם לעבירות חמורות נוספות.

המציאות בארצנו מוכיחה כי הקלישאה אודות האקדח במערכה הראשונה אינה מדויקת, באשר לעיתים מזמנות האקדח אינו ממתין עד למערכה האחרונה ויורה עוד קודם לכן. מכאן, שבעבירות כגון דא, גם לשיקולי ההרתעה משקל של ממש." (ההדגשה לא במקור - י.ל.).

לגבי חילוט האופנוע - המאשימה, כאמור, עתרה לחלטו מכוח סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי קיימת זיקה ברורה בין האופנוע לבין ביצוע העבירה, שכן הנאשם והאחר הובילו ונשאו את האקדח והרימון באמצעות האופנוע עד לבית המתלונן. עוד עלה מפלט הבעלויות כי הנאשם הינו הבעלים הרשום של האופנוע ולא נטען כי אחר טוען לבעלות. הנאשם לא העלה כל טענה של ממש כנגד החילוט ומשכך, אני מורה על קבלת הבקשה בנדון. אפנה הקשר זה לאמור בע"פ 1000/15 אבו אלחוזה נ' מדינת ישראל (3.7.2015). באותו מקרה אושר חילוט רכב בנסיבות דומות לענייננו (הובלת נשק), וצוינו הדברים הבאים: "...בנידון דידן, בחינת 'מהותה ועוצמתה של הזיקה' (ראו ע"פ 4148/92 מועד נ' מדינת ישראל (22.9.1994)) בין הנשק לבין מכוניתו של המערער מלמדת כי חילוטה של המכונית מוצדק, שכן המכונית שימשה רכיב מהותי בביצוע העבירה אשר בלעדיו לא הייתה יכולה העבירה להתבצע".

בנסיבות העניין, משלא הורשע הנאשם בעבירות הנוגעות לירי ולנזק שנגרם לרכוש המתלונן, לא מצאתי לחייבו בפיצויים. בשים לב לחילוט האופנוע ומשום יתר הנסיבות, לא מצאתי להשית קנס.

סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את רכיבי הענישה הבאים:

- 14 חודשי מאסר. מתקופת המאסר תנוכה התקופה בה היה הנאשם במעצר בתיק זה - מיום 24.4.18 ועד ליום 19.6.18.
 - הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון ביום 14.4.19 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336. תנאי השחרור או המעצר באיזוק בהם היה נתון הנאשם עד כה, ימשיכו לחול עד להתייצבותו לתחילת ריצוי עונשו.
 - מאסר לתקופה של 10 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת נשק מסוג פשע.
 - מאסר לתקופה של 5 חודשים, על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת נשק מסוג עוון.
 - אני מורה על חילוט אופנוע הנאשם - מסוג ימאהה R6, ל.ז. 1057357.
- זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.**
- עד להתייצבותו למאסר, ימשיך הנאשם להיות נתון במעצר באיזוק באותם תנאים שהיו עד כה.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשב"ס וכן לממונה על הפיקוח האלק' (במידה והנאשם עצור באיזוק אלק').

ניתן היום, ו' אדר ב' תשע"ט, 13 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.